

[Rager.]

vil derop med det samme; men staten har jo repræsentanter i bestyrelsen. Såvidt jeg kan se af underskrifterne under regnskabet, har undervisningsministeriet 2 ansete mænd i bestyrelsen, og man vil sikkert sørge for at have ansete og påpasselige embedsmænd i den også i de kommende år.

Ved sagens behandling her i dag fremsatte det ærede medlem fru Ellen Poulsen nogle bemærkninger, som jeg synes var en lille smule malplacerede, og som jeg derfor af rent principielle grunde ikke kan lade gå upåtalte hen. Jeg tænker på det, det ærede medlem sagde om, hvorvidt København nu gjorde sin skyldighed i dette forhold; der var ligesom en antydning af, at København ofte ikke gjorde sin skyldighed. Jeg vil gerne gøre det ærede medlem fru Ellen Poulsen opmærksom på, at er der nogen kommune i landet, der er dårligt behandlet fra statens side, er det Københavns kommune. København bærer alverdens byrder i forhold til andre kommuner, så den opfattelse er fuldkommen forkert.

Ved behandlingen i borgerrepræsentationen var der fra en enkelt side modstand mod dette forslag. Det var et enkelt parti, som havde den pudsige idé, at Glyptoteket måtte hvile i sig selv, og da vi spurgte dets ordfører, hvordan det egentlig skulle gå til, foreslog den pågældende, en dame, at Glyptoteket kunne jo begynde at sælge ud. Det var et ganske morsomt forslag naturligvis, som vi egentlig først havde tænkt os skulle tages humoristisk, men som den pågældende virkelig mente i fuldt alvor. Det ville være morsomt at høre, om partifæller af den pågældende i denne sal også står på det standpunkt, at Glyptoteket hellere end at få denne ordning skal begynde at sælge ud af sine kunstværker for derigennem at holde driften gående. Jeg vil anbefale, at man ikke går den vej.

Der er faldet nogle bemærkninger her, som har tydet på, at man ønsker enkelte ting oplyst i et udvalg, og det har jeg ikke noget imod. Men da det ærede medlem fru Ellen Poulsen ligesom antydede, at det måske kunne tages op i dette udvalg, hvorledes Københavns stilling i al almindelighed var med hensyn til tilskud til museer og måske også til andet lignende, undervisning og sindssygehospitalet, vil jeg dog advare imod, at vi ved

dette lovforslags behandling går så langt ud over rammen. Lad os blive ved disse regnskaber, lad os se dem igennem og tale om, hvorvidt det er nødvendigt at have en blankoveksel. Hvis man kan overbevise mig om, at det er nødvendigt, vil jeg måske gå med til det, og lad os så se iøvrigt at blive enige om hurtigt at få ført forslaget igennem, for pengene skal jo snart bruges.

Petra Petersen: Jeg skal på mit partis vegne give tilsagn om velvillig behandling og medvirken til gennemførelse af dette lovforslag.

Jeg skal iøvrigt ikke sige meget om det, kun dette, at vi jo — som det ærede medlem hr. Hvidberg sagde — ikke er forvænt her i tinget med at tale om det kulturelle. Det er ganske givet, at vi i Danmark yder altfor lidt til kunsten — det gælder museer, teatre, musik og anden kunst. Det gælder ikke alene staten — det er vel den, der bør gå foran — men også vore kommuner burde yde noget mere. Man taler om, hvorfor der kommer så få på vore museer, og hvorfor der er så få, der nyder kunsten, som den burde nydes. Mon det ikke skyldes, at vi gør for lidt på dette punkt og også gør for lidt for at give befolkningen den interesse, der skal til for at forstå kunst. Jeg er derfor glad for, at den højtærede undervisningsminister ikke går med til at forhøje entreen til Glyptoteket. Det er givet, at vi — og det gælder både stat og kommune — kunne yde noget mere til kunsten i vore offentlige bygninger og i vore mange parker; og vi bør vel også opmuntre arbejdspladsernes folk — jeg tænker her særlig på marketenderierne — til at gøre lidt for kunsten. Vi har jo også bygningerne rundt omkring i landet; arbejdernes forsamlingsbygninger er som regel ganske rædselsfulde. Her kunne man sikkert gennem arbejderbevægelsen sætte ind på at skabe kunst og give den del af befolkningen lejlighed til at lære kunsten at kende. Vi har fornylig i den by, hvor jeg bor, Odense, set et resultat af sådan kunst, idet smedenes fagforening i Odense har bygget nogle store boligkomplekser, og dér har man lavet en gildesal, som man har ladet dekorere af maleren Knud Aage Larsen. Det viser, at der virkelig rundtomkring også i arbejderbefolkningen er trang til kunst, og jeg tror, at hvis man fra statens side gjorde noget mere